

Espanya, al G-20

- És necessari estar de ple en l'escena mundial

ANTONIO PAPELL

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 18.11.08

Els orígens del G-8 --o G-7 més Rússia-- es remunten al 1973, quan el secretari del Tresor nord-americà, George Schultz, va convocar els ministres de Finances del Japó, Alemanya Occidental, França i el Regne Unit, les grans potències mundials. Valéry Giscard d'Estaing i Helmut Schmidt es van apoderar de la idea i la van consolidar a la cimera de Rambouillet del 1975, a la qual ja va assistir Itàlia. Dos anys després, el Canadà es va unir al grup. Doncs bé: quan tenia lloc aquella gènesi, Espanya estava sortint d'una dictadura i era un país subdesenvolupat que encara rebia recursos en concepte de cooperació. Només a mitjans dels anys 80, el nostre país va passar de receptor d'ajudes a donant.

El que es vol dir, en fi, és que quan es van gestar les grans estructures de poder global, Espanya encara era en un racó de la història, per utilitzar la recurrent frase que s'ha fet servir aquests dies. Aznar, conscient que el nostre país estava infrarepresentat per aquell retard històric, va portar a terme els primers intents per ingressar al G-8, i ho va fer de la mà de Bush, i va arribar a crear fins i tot una oficina a la Moncloa amb aquest objectiu; la temptativa no va donar resultat, potser perquè no va comptar amb el consens intern indispensable. El 1999 va sorgir la iniciativa del G-20, format pel G-8, els 11 països emergents més importants i la Unió Europea com a bloc; Aznar, raonablement, no va plantejar el nostre ingrés al nou fòrum, que hauria hagut de ser com a país emergent, menyspreant el vector europeu. I avui, notòriament, Zapatero ha tornat a la càrrega, conscient que la necessitat d'estar en

l'escena mundial és més gran en temps de crisi que en etapes de bonança.

El dret d'Espanya és inqüestionable. Ho ha admès, per exemple, The Economist, que acaba de reconèixer que Espanya és la novena economia del món a tipus de canvi de mercat, o la dotzena per poder de compra. És el setè inversor estranger més important. Té dos dels 20 bancs més grans, i ha fet un bon treball de regulació del seu sistema bancari. Si a això s'hi afegeix que el nostre país té una visibilitat i una influència internacionals molt notables, s'arribarà a la conclusió que Espanya se situa inqüestionablement per davant del Canadà. Vistes les circumstàncies, la batalla per ubicar-nos al G-20, o al G-22 que proposa Lula, té tot el sentit.